

L'“exèrcit de resistència” guanya la Generalitat

La tercera és la bona. CiU no podia tenir uns resultats més satisfactoris. Ha assolit tots els objectius de la campanya: guanyar les eleccions i amb prou majoria per a governar. I, encara, amb un esfondrament sense pal·liatius del tripartit. Mas no podia demanar més.

“**J**a ens tocava viure una nit com aquesta!”, deia el qui serà, ara sí, el nou president de la Generalitat de Catalunya, quan s'adreçava als centenars de militants i simpatitzants presents a la seu electoral de CiU, a l'hotel Majestic de Barcelona. Ho deia ja amb la certesa inapel·lable d'una victòria contundent. Ja era tard, prop de la mitjanit, però la concurrència estava entusiasmada. Després de set anys de *travessia pel desert*, tal com la federació ha viscut el seu pas per l'oposició, les hores d'espera, sabedors de la victòria, es feien curtes per als entusiasmats congregats al cèntric hotel barceloní, convertit en quarter general de CiU. “Aquest any, sí”, deia Artur Mas tot desfermant l'eufòria dels presents. El cap de llista de la federació, ja en el paper del general que vol compartir la victòria amb la tropa, no va voler deixar escapar l'oportunitat d'agrair als militants i seguidors el seu paper: “Heu estat en aquests darrers anys extraordinaris companys de viatge. Ha estat i és un grandíssim honor ser el vostre company.” I recordava els mals moments compartits en les anteriors batalles: “Sé que ho heu passat malament durant aquests anys. Ens havien donat confiança, amb victòries parcials, però no n'hi va haver prou. Però ara sí.” Una afirmació que despertava, per enèsima vegada en la nit, l'eufòria col·lectiva. I, com en les grans

batalles, el general va voler compartir la victòria amb la seva tropa, la militància i els simpatitzants que, durant tots aquests anys, afegia Mas, “ens heu donat suport”. I reblava rotundament: “Heu estat un veritable exèrcit de resistència.” Més aplaudiments i més crits de “president, president!”.

I és que el pensament —“aquesta vegada, sí”— era a les ments de tots els congregats a l'hotel Majestic. En aquest edifici del passeig de Gràcia, la federació hi ha escrit bona part de la seva història recent. Aquí hi va segellar el pacte amb el PP, el 1996, uns acords que van comportar un desgast electoral de CiU durant el darrer tram dels governs de Jordi Pujol. Qui sap si, sense aquells acords, Mas hauria pogut arribar a ser president abans.

Diumenge, va ser en aquest hotel —on la federació instal·la la seva seu electoral habitualment— que CiU va viure una de les jornades més dolces, després d'aconseguir uns resultats que li permeten de tornar a governar la Generalitat de Catalunya. 62 diputats, 14 més que als comicis anteriors, i l'esfondrada del PSC, que, amb els pitjors resultats de la seva història —28 diputats— se situa a 34 escons de distància. Però per a esfondrades, la d'ERC, que va perdre més de la meitat de la seva representació. Ho comentaven dos joves, mentre Mas era al balcó de l'hotel celebrant la victòria: “Han pagat cara la traïció!”

Així doncs, l'ambient d'eufòria entre els congregats a l'hotel, que des de primera hora de la cita ja omplien de gom a gom la seu electoral, va anar creixent a mesura que l'escrutini anava afegint escons a la cistella de la federació. Cada nou escó que s'obtenia se celebrava amb l'eufòria d'un gol. Però encara més gran era l'alegria quan l'escrutini s'acarnissava amb el PSC. Cada escó retallat als socialistes, nova cridòria entre la concurrència, en aquesta ocasió com si el gol fos el de la victòria al darrer minut del partit. Tampoc no hi van faltar les xiulades quan representants de l'equip rival apareixien per les pantalles que emetien el programa especial de TV3.

I tot, amanit amb esclats d'eufòria i amb els crits habituals de “Mas president!”. Aquesta vegada, però, amb el convenciment de tots els assistents que el crit ja era una realitat. I, de fons, la música que anunciava una Catalunya millor i que havia estat la banda sonora de la federació durant tota la campanya electoral, una música que anava pujant de volum per anunciar les compareixences.

Surt la direcció en ple de la federació, no hi falta pràcticament ningú. Compareixen davant la premsa. Primer és el torn de Josep Antoni Duran i Lleida. I presenta la primera conclusió: “CiU ha guanyat, i de llarg, aquestes eleccions.” Els crits de celebració dels militants i simpatitzants no el deixen continuar. Novament, més crits de “Mas president!”, que trepitgen la segona conclusió que presenta Duran Lleida: efectivament, “Mas president”. Més crits d'eufòria. El dirigent de la federació va voler fer un extens agraïment a tots els qui havien treballat per la victòria, des dels militants i simpatitzants als diputats de CiU al Parlament, al Congrés i al Senat espanyol, passant per la gent que havia menat la campanya.



JORDI PLAY



JORDI PLAY

A dalt, Artur Mas i Josep Antoni Duran Lleida, en un moment de la nit electoral, a la seu de la federació a l'hotel Majestic. A sota, el qui serà el nou president, acompanyat de la seva esposa i la cúpula de CiU, celebra la victòria amb xampany, abans de sortir al balcó.

Però la satisfacció més profunda del líder demòcrata-cristià era de constatar que "ningú, a hores d'ara —aquesta vegada no— no qüestionava la victòria". Així mateix, va voler demanar el suport de tothom per a "recuperar el prestigi del nostre país". La poesia també es va fer un espai en la intervenció de Duran, quan va recordar el *Viatge a Ítaca*. "Ara ja hem arribat a port", afirmà, "però som conscients de la immensa dificultat que tenim". Aquest advertiment també va planar

en la primera intervenció de la nit, davant els mitjans de comunicació, del veritable protagonista, Artur Mas. Quan començava la compareixença, més críts de "Mas president!". Una primera intervenció que ja va tenir un posat presidencial. El líder de CiU va voler adreçar les primeres paraules "a tot el poble de Catalunya", per agrair-li la gran majoria atorgada, que rebia amb un gran sentiment d'"humilitat, de responsabilitat i d'esperança". Alhora, assumia el compromís d'ad-

ministrar aquesta majoria "al servei dels set milions i mig de catalans i catalanes". Mas també es congratulava perquè "el poble de Catalunya ha trencat el pronòstic de les enquestes", amb referència a l'augment de participació. Així mateix el pròxim president de la Generalitat anunciava una "crida de país", dels qui han guanyat i dels qui no, dels qui són en política i dels qui no hi són, "perquè Catalunya l'haurem d'aixecar entre tots". I per això convocava solemnement tots els votants i simpatitzants, i la resta de la ciutadania, a "construir una Catalunya millor". Més críts de "Mas president!" i brindis amb cava, per la victòria. I aquesta vegada, amb la certesa que no hi hauria sorpreses de darrera hora.

Era el moment de sortir al balcó de la façana de l'hotel. La cúpula de la federació en ple, el nou president acompanyat de la seva esposa, tothom, celebrant la victòria amb els resistents. I, com en totes les grans victòries, la festa havia d'acabar amb l'èpica de l'himne, "Els Segadors".

Diumenge CiU va aconseguir, doncs, uns resultats que li permetran de constituir un govern amb una més que comodíssima majoria. Els 14 diputats que afegeix als que tenia, amb un creixement generalitzat a totes les demarcacions (ha estat la força més votada a totes les comarques), li permetran una sòlida majoria parlamentària que podrà estintolar, si li arriba a caldre, amb un ventall de possibles geometries variables. El seu principal adversari, el PSC, amb els pitjors resultats i amb un PSOE que es congratula per l'extinció del tripartit. Pel que fa al debat nacional, CiU podrà tornar a enfocar al seu gust l'agenda, vist que l'independentisme parlamentari ha quedat dividit, i ni sumat no aconseguiria de ser tercera força al Parlament.

Per demarcacions, CiU va obtenir també un important creixement electoral. A Lleida, Tarragona i Girona, on tenia 7 representants, ara n'hi té 9. A Barcelona, de 27, passa a tenir-n'hi 35. Les xifres, doncs, donen a Artur Mas una majoria de govern més que confortable.

Enric Rimbau